

opusdei.org

Nešto veliko što je Ljubav (IX): Mi smo apostoli!

Apostolat za kršćanina nije samo „zadatak“ ili aktivnost kojoj posvećuje dio dana. To je potreba koja proizlazi iz srca koje je postalo „jedno tijelo, jedan duh u Kristu“.

5.09.2019.

Apostolska avantura koju je Isus započeo u svijetu počela je u Kafarnaumu. Znamo da su barem četiri od dvanaestorice apostola bili

ribari iz toga grada. „Prvi apostoli, kada ih je naš Gospodin pozvao, bili su uz staru lađu i popravljali poderane mreže. Gospodin im je rekao da ga slijede i *statim*, odmah, *relictis omnibus*, ostavili su sve-sve! – i pošli za njim...“[1]

Isusove riječi kada je pozvao prve apostole označile su put koji će zauvijek promijeniti tijek povijesti: „Pođite za mnom i učinit ću vas ribarima ljudi“ (Mk 1,17). Ne ide u detalje. Oni će i dalje biti ribari, ali od sada će loviti drugu vrstu „riba“. I upoznat će druga „mora“, ali vještine koje su naučili u svom poslu bit će i dalje korisne. Doći će dani povoljnih vjetrova i obilnog ulova, ali i dani kada ništa ne ulove, ili kada uhvate samo nekoliko riba te se vrate na obalu s osjećajem da su ostali praznih ruku. Međutim, nije presudna količina ribe ili ono što ljudi smatraju uspjehom ili neuspjehom; važno je ono što će oni

postati. Od samog početka, Isus želi da budu svjesni svog novog identiteta, jer poziva ih ne samo da nešto rade—nešto lijepo i izvanredno—nego da budu netko tko ima poslanje biti „ribarima ljudi“.

„Sve za evanđelje“

Kad odgovaramo na Božji poziv naš identitet se preoblikuje. „To je novi pogled na život“, rekao je sveti Josemaria. Svijest da nas Isus osobno poziva da sudjelujemo u njegovom poslanju budi u svakom čovjeku želju „posvetiti svoje najuzvišenije energije aktivnosti koja s vremenom postaje način života“. Tako, malo po malo, „poziv nas vodi, a da toga nismo ni svjesni, do toga da zauzmemo poziciju u životu koju marljivo i radosno čuvamo do trenutka smrti. I daje našem radu smisao poslanja.“[2] S vremenom to oblikuje naš način bivanja i

djelovanja, naš pogled na svijet i čini nas sretnima.

Mons. Ocariz rekao je snažne riječi: „Mi se ne bavimo apostolatom, mi jesmo apostoli!“[3] Apostolsko poslanje ne zauzima određeno vrijeme ili mjesto u našem osobnom životu, nego zahvaća sve što činimo i dolazi u svaki kutak našeg života. Sv. Josemaria je u Djelu od samog početka na tome inzistirao: „Ne zaboravite, sinovi moji, da nismo duše koje su se spojile s drugim dušama da bismo učinili nešto dobro. To je mnogo... a opet malo. Mi smo apostoli koji izvršavamo Kristovu obvezujuću zapovijed.“[4]

“Jao meni ako evanđelja ne navješćujem!” povikao je sveti Pavao (usp. 1 Kor 9:16-23). To je bilo uvjerenje koje je nosio duboko u duši. Ovaj ljubavni impuls bio je za njega i poziv i dužnost: „Jer što navješćujem evanđelje nije mi na

hvalu, ta dužnost mi je.“ Stoga je jedina nagrada koju traži „da propovijedajući pružam evanđelje besplatno“, jer sebe vidi kao „slugu svih, da ih što više steknem.“ Pavao nam otvara svoje srce: on je posljednji od apostola, nevrijedan i bez zasluga, ali ipak apostol. Stoga za njega nema okolnosti u kojoj ne može biti apostol: „Sve činim zbog evanđelja.“ To je njegovo „uvodno pismo“, tako želi biti viđen: „Pavao, sluga Isusa Krista, pozvan za apostola, odlučan za evanđelje Božje“ (Rim 1:1).

Na sličan način apostolat za kršćanina nije samo „zadatak“ ili aktivnost u kojoj će provesti određeni broj sati dnevno, niti nešto važno što treba obaviti. To je potreba koja proizlazi iz srca koje je postalo „jedno tijelo, jedan duh u Kristu“, [5] u jedinstvu s cijelom Crkvom. Biti apostol „nije i ne može biti počasni naslov. To konkretno i dramatično

uključuje čitav život osobe.“[6] Ponekad će nam biti potrebno ohrabrenje i savjeti drugih ljudi u našim naporima da objavimo Krista. No, budući da znamo da je naš poziv dar od Boga, trebali bismo ga moliti da apostolat iz našeg srca teče prirodno kao voda iz izvora (usp. Iv 4:14).

Sol, svjetlo i kvasac svijeta

Naš Gospodin često je koristio prispodobe kako bi svojim učenicima objasnio ulogu koju će imati u svijetu. „Vi ste sol zemlje ... vi ste svjetlo svijeta“ (usp. Mt 5:13-14).

Drugom prilikom je Isus govorio o kvascu—kako mala količina kvasca uskisne cijelo tijesto (usp. Mt 13:33). Jer takvi Isusovi apostoli moraju biti: sol koja donosi radost, svjetlo koje pomaže drugima da se usmjere, kvasac koji čini da cijela masa raste. Tako je sveti Josemaria zamišljao apostolat svojih kćeri i sinova: „Imate

poziv od Boga na konkretan put: da se smjestite na svim raskrižjima svijeta, s vašim srcem u Bogu. I da tamo budete kvasac, sol, svjetlo svijetu. Da obasjavate, da dajete okus, da budete kvasac, da podižete.“[7]

Vjernici Opusa Dei, kao i mnogi drugi obični kršćani, obavljaju svoj apostolat usred svijeta, s prirodnošću i diskrecijom. Iako to ponekad izazva nesporazume, oni pokušavaju ostvariti ove Isusove prispodobe u svom životu. Sol se ne vidi kada je dobro pomiješana s jelom; daje okus hrani koja bi inače bila bezukusna, iako je kvalitetna. Isto je tako i s kvascem; daje volumen kruhu, a da ga nitko ne primijeti. Svjetlo se, pak, “stavlja na svjetiljku da svijetli svima u kući”, i uvijek je “pred ljudima” (Mt 5:15-16). Međutim, ne traži pažnju za sebe, nego je usmjerava na ono što želi obasjati. Kršćani bi trebali uživati u društvu drugih, dijeleći

njihove snove i planove. “Mi, koji smo sol i svjetlo Kristovo, trebali bismo se osjećati nelagodno kad nismo okruženi ljudima.” Ova otvorenost također znači druženje s onima koji ne misle kao mi, s mirnom željom da u njihovim srcima ostavimo “Božji pečat”. [9] To ćemo činiti na način kako nam to Sveti Duh sugerira: ponekad kratkom molitvom za njih; ponekad prijateljskom riječju ili gestom...

Apostolska učinkovitost nečijeg života ne može se svesti na brojke. Mnogo plodova ostaje skriveno, a mi nikada nećemo znati za njih u ovom životu. No, sa svoje strane trebamo uvijek iznova njegovati želju živjeti usko povezani s našim Gospodinom. “Moramo prolaziti kroz život kao apostoli, sa svjetlom Božjim i soli Božjom. Bez straha, s prirodnošću, ali s tako snažnim unutarnjim životom i tako uskom povezanošću s našim Gospodinom da dajemo svjetlost i

izbjegavamo kvarenje i tamu.” [10] Sam Bog će oploditi naše napore, a mi nećemo gubiti vrijeme brinući zbog vlastitih mana ili vanjskih poteškoća: da nas ljudi ne razumiju, da su nas počeli kritizirati, da je put naporan, da je jezero preveliko, da ne možemo napredovati u ovoj oluji...

Ljudi inicijative

Kada ponovno razmotrimo popis dvanaest apostola, shvatimo koliko su oni bili različiti jedni od drugih, s vrlo različitim osobnostima. Isto je tako s muškarcima i ženama koje je Crkva kanonizirala, a tako je i kad promotrimo živote mnogih običnih ljudi koji slijede našeg Gospodina s diskretnim, ali odlučnim predanjem. Svi su oni različiti, a u isto vrijeme, svi su oni apostoli, vjerni, zaljubljeni u našeg Gospodina.

U predanju Bogu ne gubimo svoje osobne darove i osobitosti; naprotiv,

jer “kada Gospodin razmišlja o svakome od vas i o tome što vam želi dati, on vas vidi kao svog bliskog prijatelja. I ako planira dati milost... sigurno će to biti dar koji će vam donijeti više radosti i uzbuđenja nego išta drugo na ovom svijetu. Ne zato što će taj dar biti rijedak ili izvanredan, nego zato što će savršeno odgovarati vama. Savršeno će odgovarati cijelom vašem životu.”[11] Stoga oni koji odluče slijediti našeg Gospodina shvaćaju, kako godine prolaze, da milost, praćena njihovim osobnim naporima, transformira čak i njihov karakter, olakšavajući im ljubav i služenje svim ljudima. To nije rezultat volje i težnje za idealom savršenstva. Naprotiv, to je rezultat Kristove ljubavi u životu apostola.

Nedugo nakon izbora za Prelata, mons. Javier Echevarría upitan je o osobnom životu uz Osnivača i njegovog prvog nasljednika: “Jeste li

mogli biti što jeste?” Njegov odgovor vrlo je dirljiv, odražava gledište nekoga tko se osvrće na svoj život i vidi sve što je Bog učinio u njemu. “Da, sigurno sam živio svoj vlastiti život. Nikada ne bih mogao ni sanjati o tako ispunjenom životu kao što sam ga imao. Da sam bio sam, moji horizonti i ciljevi bili bi mnogo uži... Ja, kao čovjek svog vremena, kao kršćanin i svećenik, imao sam vrlo bogat osobni život. I moje srce je otvoreno cijelom svijetu, zahvaljujući životu uz dva čovjeka [sv. Josemariju i blaženog Álvara] s tako velikim kršćanskim srcem.”[12]

Osoba koju Krist šalje i koja dopušta da On odredi smjer njenog života nikada ne smije zaboraviti da On očekuje odgovor koji je duboko slobodan. Prvenstveno slobodan od sebičnosti, ponosa i želje da se ističe. Ali također slobodan da stavi na raspolaganje sve svoje talente, inicijativu i kreativnost. Kao što je sv.

Josemaría rekao, “jedna od najjasnijih karakteristika duha Opusa Dei je njegova ljubav prema slobodi i prema potrebi da razumijemo druge.”[13]

No, ovaj duh slobode ne znači “djelovati u skladu s vlastitim hirovima i bez ikakvih ograničenja od strane zakona,”[14] kao da je sve što ne dolazi od nas nametanje kojeg se moramo osloboditi. Naprotiv, znači djelovati u istom Duhu kao Isus: “Jer siđoh s neba ne da činim svoju volju, nego volju onoga koji me posla” (Iv 6,38). Ako bi se na apostolat gledalo kao na samo još jednu “aktivnost,” postojala bi opasnost da se osjećamo ograničeni uputama onih koji koordiniraju apostolske inicijative. Nasuprot tome, osoba koja shvati da je poslana od Krista zahvalna je na pomoći i poticaju koje Bog pruža kroz njegove mnoge instrumente. Živjeti s duhom slobode znači dopustiti da nas

oblikuje i vodi Duh Sveti, koji također koristi one koje je stavio uz nas.

Oslobođenje duha vodi nas da budemo „ljudi inicijative” kada se suočavamo s izazovima apostolskog poslanja: to znači da to ne činimo s pasivnim stavom, nego s uvjerenjem da je ovaj izazov ono što Bog od nas sada traži i što odgovara nama kao apostolima. Tako, kontinuirano, u svakodnevnim situacijama našeg života, možemo osjetiti „svježi povjetarac” Duha, koji nas potiče da se zaputimo „u dubinu” (Lk 5,4), kako bismo nastavili s njim čudesnu povijest Božje ljubavi prema nama.

Kad bi naša misija bila „provoditi apostolat”, mogli bismo pasti u napast staviti je sa strane kada se suočimo s opsežnim poslovnim projektom ili bolešću, ili uzeti apostolske „odmore”. No, „mi jesmo apostoli!” — to je naš život! Stoga ne bi imalo smisla izaći na ulicu i

ostaviti kod kuće našu želju za evangelizacijom. Dakako, apostolsko poslanje često će zahtijevati napor i hrabrost da prevladamo naše strahove. Ipak, ovaj unutarnji otpor ne bi nas smio uznemiriti, jer Duh Sveti potiče, u srcima onih koji su mu poslušni, autentičnu apostolsku spontanost i kreativnost, pri čemu sve u našem životu postaje prilika za apostolat.

Stječemo „svijest da smo na straži na ispostavi,” [15] u stalnom „bdijenju ljubavi, ostajući budni i spremni, radeći marljivo.” [16] To je „bdijenje ljubavi,” stoga ne smijemo postati tjeskobni ili nervozni. Imamo u rukama čudesnu misiju koja nas usređuje i donosi sreću onima oko nas. Radimo u Gospodnjem vinogradu i sigurni smo da je poduhvat njegov. Ako ikada osjetimo manjak mira u svojoj duši ili prekomjernu napetost, to je trenutak da se približimo njemu i kažemo:

„Radim ovo za Tebe; pomози mi da radim smireno, sa sigurnošću da ćeš Ti učiniti sve.”

Božanska svjetlost koja daje toplinu

U prispodobi o pozvanima na svadbenu svečanost, kada otac sazna da su neki od pozvanih gostiju dali izgovore zbog kojih ne dolaze, zapovijeda svom sluzi da dovede „prosjake, sakate, slijepе i hrome” (Lk 14,21). Svadbena dvorana počinje se puniti, no još uvijek ima mjesta za druge goste. Tada kaže svom sluzi: „Idi na puteve i među ograde i prisili ih neka uđu, da mi se napuni kuća” (Lk 14,23). „Natjeraj ljude da uđu,” *compelle intrare*: njegova želja išla je do tog ekstrema.

Zapovijed je kategorička jer je poziv na spasenje univerzalan. Sveti Josemaria je rekao: „To nije fizičko tjeranje, nego obilje svjetla, nauka.

To je duhovni poticaj tvoje molitve i rada, koji autentično svjedoče nauk. To su sve žrtve koje prinosiš. To je osmijeh koji dolazi na tvoje usne jer si dijete Božje: tvoje sinovstvo, koje te ispunjava mirnom srećom (iako će ponekad tvoj život imati i padove), koju drugi vide i na kojoj zavide. Dodaj tome svoje ljudsko držanje i šarm, i evo sadržaja *compelle intrare.*”[17] Dakle, nije riječ o prisiljavanju nego o uvijek novoj kombinaciji molitve i prijateljstva, svjedočanstva i velikodušne žrtve — radosti koja se dijeli, ljudskoj toplini koja slobodno privlači druge.

Bog djeluje „privlačenjem,”[18] dosežući duše kroz radost i privlačnost u životu kršćana. Stoga je apostolat ljubav koja se prelijeva. Srce koje zna voljeti zna privući druge: „Privlačimo sve svojim srcem,” rekao je sveti Josemaria. „Zato tražim da svatko ima jako veliko srce: ako volimo duše, privući

ćemo ih.”[19] Doista, ništa ne privlači tako snažno kao autentična ljubav, osobito u vremenu kada mnogi ljudi nikada nisu iskusili toplinu Božje ljubavi. Pravo prijateljstvo je „način vršenja apostolata koji je sveti Josemaria našao u evanđeljima.”[20] Filip je privukao Bartolomeja; Andrija je doveo Petra; a ljudi koji su donijeli uzetoga Isusu u Kafarnaumu sigurno su bili njegovi dobri prijatelji.

„U kršćaninu, u djetetu Božjem, prijateljstvo i ljubav čine jednu cjelinu: božansku svjetlost koja daje toplinu.”[21] Imati prijatelje zahtijeva marljiv osobni kontakt; primjer i iskrenu odanost; spremnost pomoći drugima, uzajamno pomaganje; empatiju i slušanje; sposobnost preuzimanja tuđih potreba. Prijateljstvo nije sredstvo apostolata; naprotiv, apostolat je, u srži, prijateljstvo: velikodušna želja za dijeljenjem svojeg života s

drugima. Naravno, želimo da se naši prijatelji približe Bogu, ali spremni smo dopustiti da se to dogodi kad i kako Bog želi. Iako je sasvim prirodno da apostol želi vidjeti dobre rezultate i imati utjecaj na druge, nikada ne smijemo zaboraviti da su apostoli nastavili slijediti Isusa i kada su gotovo svi drugi otišli (usp. Iv 6,66-69). Rezultati će doći s vremenom (usp. Dj 2,37-41).

Jedan mladić je jednom upitao svetog Josemariju: „Oče, što možemo učiniti da mnogi ljudi ‘zvižde’?”[22] Sveti Josemaria je odmah odgovorio: „Puno molitve, odano prijateljstvo i poštovanje slobode.” Mladić nije bio zadovoljan, pa je rekao: „Ali ne znači li to da idemo presporo, oče?” „Ne, jer poziv je nad-na-ra-van,” odgovorio je, naglašavajući svaki slog. „Jedna sekunda bila je dovoljna da se Savao pretvori u Pavla. A onda, nakon tri dana molitve, on je postao žarki apostol Isusa Krista.”[23]

Bog je taj koji poziva, a Duh Sveti je taj koji pokreće srce osobe. Uloga apostola je pratiti svoje prijatelje molitvom i žrtvom, ne postajući nestrpljivim kada dobiju odgovor „ne” na svoje prijedloge, i bez ljutnje kada netko odbije pomoć. Pravi prijatelj naglašava jake strane druge osobe kako bi joj pomogao rasti, i nastoji ne kritizirati. On ili ona zna kada je najbolje šutjeti, a kada je potrebna drugačija „strategija”, ne zadržavajući se na negativnom, nego nastojeći izvući najbolje iz svake osobe.

„Bez da postanemo dosadni, i uvijek s osmijehom, možemo tiho davati pristojne prijedloge, kao što je to činio naš Gospodin. I uvijek ćemo u svom srcu održavati žar želje da mnogi ljudi bolje upoznaju Njega. „Ti i ja, djeca Božja, kada gledamo ljude, moramo gledati duše: ovo je duša, trebamo si reći, duša kojoj treba pomoći, duša koju treba razumjeti,

duša s kojom moramo živjeti, duša koju treba spasiti.”[24]

[1] Sveti Josemaria, Kovačnica, br. 356.

[2] Sveti Josemaria, Pismo, 9. siječnja 1932., br. 9.

[3] Fernando Ocáriz, Pismo, 14. veljače 2017., br. 9.

[4] Uputstvo, 19. ožujka 1934., br. 27 (kurziv u originalu), citirano u Putu, Kriičko povijesno izdanje, bilješka uz br. 942.

[5] Rimski misal, Euharistijska molitva III.

[6] Benedikt XVI., Opća audijencija, 10. rujna 2008.

[7] Sveti Josemaria, Bilješke s meditacije, travanj 1955., u Djelima 1956, XI, str. 9.

[8] Sveti Josemaria, Sami s Bogom, br. 273.

[9] Usp. Javier Echevarria, Homilija, 5. rujna 2010. (Romana, br. 51, srpanj-prosinac 2010.)

[10] Sveti Josemaria, Kovačnica, br. 969.

[11] Papa Franjo, Apostolska pobudnica *Christus vivit* (25. ožujka 2019.), br. 288.

[12] Intervju Pilar Urbano s Don Javierom Echevarriom, *Época*, 20-IV-1994., citirano u Álaru Sánchez Leóni, *En la tierra como en el cielo*, Madrid, Rialp 2019., str. 349-350.

[13] Sveti Josemaria, Pismo, 31. svibnja 1954., br. 22.

[14] Fernando Ocáriz, Pismo, 9. siječnja 2018., br. 5.

[15] Sveti Josemaria, Pismo, 31. svibnja 1954., br. 16.

[16] Ibid.

[17] Sveti Josemaria, Pismo, 24. listopada 1942., br. 9; usp. Prijatelji Božji, br. 37.

[18] Benedikt XVI., Homilija, 13. svibnja 2007.; Franjo, Homilija, 3. svibnja 2018.

[19] Sveti Josemaria, Bilješke s obiteljskog susreta, 10. svibnja 1967., u Kronici 1967., str. 605.

[20] Fernando Ocáriz, Pismo, 14. veljače 2017., br. 9.

[21] Sveti Josemaria, Kovačnica, br. 565.

[22] U Madridu 1930-ih, „zviždati” je bio žargon za „dobro funkcionirati”.

Sveti Josemaria je to koristio kao izraz za osobu koja je zatražila da je prime u Opus Dei. Ovaj izraz sada je postao obiteljski izraz u Djelu.

[23] Sveti Josemaria, Bilješke s obiteljskog susreta, 24. travnja 1967., u Kronici 1967., str. 506.

[24] Sveti Josemaria, Meditacija, 25. veljače 1963., u Kronici 1964., IX, str. 69.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/nesto-veliko-sto-je-ljubav-
ix-mi-smo-apostoli/](https://opusdei.org/hr-hr/article/nesto-veliko-sto-je-ljubav-ix-mi-smo-apostoli/) (7.04.2026.)